

Karel Van Marcke & Chroma

*“Jazz en fusion
zijn mijn taal”*

Karel Van Marcke won al tweemaal de prijs voor beste compositie tijdens het concours van Jazz Hoeilaart. Met Jambangle ging hij de fusioenter op. Via zijn nieuwste project Chroma ontwikkelt hij opnieuw een eigen dialectiek in het verlengde van fusionjazz. De filmische ondergrond van de muziek is echter onweerlegbaar terwijl er tevens duidelijke links opduiken met rock en pop.

Daarnaast componeerde hij in het verleden ook al voor het Vlaams Radio orkest en het Nationaal Orkest van België. Hij was eveneens betrokken bij Symfolies (de reeks tekenfilmmpjes met klassieke muziek, gtb) terwijl hij ook muziek schreef voor initiatieven van multimedia. Wie de man enkel beschouwt als een jazzartiest doet hem dus veel te kort. We hadden een verhelderend gesprek met deze gedreven componist-muzikant.

Bij Jambangle waren jullie met zestien. Chroma is een kwintet. Werd het te onoverzichtelijk of geraakte je uitgekeken op de formule?

Ik wilde vooral nieuwe horizonten verkennen en liefst met totaal andere mensen om op die manier weer een frisse start te kunnen nemen. Eerlijk gezegd had ik op een bepaald moment genoeg van het hele jazzwereldje. Vooral de praktische organisatie was er teveel aan. Ik moest alles steeds zelf regelen. Zakelijk gezien was een groep van zestien muzikanten te log geworden. Daardoor kreeg ik niet meer verwezenlijkt wat ik echt nastreefde. Vandaar dat ik een sabbatperiode inlaste. Althans op jazzgebied want ondertussen bleef ik wel verder componeren voor o.a. het Vlaams Radio Orkest.

Karel Van Marcke:

“Bij Chroma is er een hechte band, we voelen elkaar goed aan.”

Heb je de nieuwe composities geschreven met de muzikanten in je achterhoofd of heb je eerst een groep samengesteld en ben je dan beginnen componeren?

Een aantal nummers had ik al in voorraad maar ik kon er indertijd bij Jambangle niet mee weg. Het was nu een mooie kans om ze terug op te vissen. Daarnaast heb ik ook nieuwe composities geschreven, rekening houdend met de specialiteiten van deze muzikanten. Toch komt het er uiteindelijk op neer dat zij zich moeten

aanpassen aan mijn stijl en niet omgekeerd. Ik weet hoe ver ik kan gaan. Mijn bedoeling was om te werken met echte virtuozen en die heb ik wel. Met virtuozen bedoel ik dat ze niet alleen technisch heel goed zijn maar dat ze tevens luisteren naar elkaar. Bij Chroma is er een hechte band, we voelen elkaar goed aan. Soms lopen we wel eens tegen de lamp omdat we bepaalde grenzen te ver gaan leggen op het podium zonder iets op voorhand af te spreken. Het gebeurt dan dat er een probleempje ontstaat maar dat moet kunnen. Ook heel belangrijk is het gevoel voor humor. Bovendien vind ik het nodig dat de muzikanten mijn muziek durven doorprikken. Ik sta daar helemaal voor open. Dat was bij Jambangle soms een probleem. We waren met teveel om echt te experimenteren.

Karel Van Marcke:

“Muzikanten begrijpen ook hoe moeilijk het voor een componist is om zijn ding te kunnen doen.”

Je slaagt er telkens in je te omringen met de juiste muzikanten. Hoe vind je ze elke keer opnieuw?

Ik opteer er sowieso altijd voor om te werken met jonge muzikanten omdat die nog volop evolueren en dat ongelooflijke spontane in zich hebben. Zelf ben ik nog altijd fulltime muzikant. Op die manier blijf ik op de hoogte van wie wat kan. Daarnaast is er natuurlijk de mond aan mond reclame. Saxofonist Joachim Badenhorst kwam erbij omdat onze vibrafonist Pascal Schumacher zei dat hij de perfecte man was. Dit bleek meteen ook zo bij de eerste repetitie. Idem voor bassist Cédric Waterschoot die bij de groep kwam op aanraden van mijn vroegere bassist Wouter Berlaen. Zo heb ik al dikwijls de luxe gehad om met de beste muzikanten van België te kunnen werken. Dat is vooral omdat ze weten dat ik er telkens helemaal voor ga. Daar hebben ze respect voor. Ze beseffen daar-

bij dat de budgetten die ik aanbied niet hoog zijn maar ze weten ook dat ik het uiterste uit de kan haal voor hen. Dat gaat vlug rond in het wereldje. Op die manier bouw je *credibility* op. Muzikanten begrijpen ook hoe moeilijk het voor een componist is om zijn ding te kunnen doen. Daarom proberen ze mij zoveel mogelijk te steunen, wetende dat ik heel correct ben. Zelf kwam ik jarenlang aan de kost als muzikant en werd ik langs alle kanten uitgebuit. Dergelijke onrechtvaardigheden wil ik in elk geval uitsluiten voor wie met mij werkt.

Met zangeres Geike Arnaert (Hooverphonic) haal je iemand binnen uit een totaal verschillende wereld waarin andere normen gehanteerd worden. Stelde dat geen probleem?

Ik contacteerde haar op aanraden van producer David Poltrock (bekend van zijn werk met popartiesten als Yasmine en Stash, gtb). Ze was onmiddellijk akkoord om mee in dit avontuur te stappen. Natuurlijk zijn er financiële consequenties maar gelukkig draait het bij Geike niet enkel daar om. Zij is iemand die haar grenzen wil verleggen en haar werk met hart en ziel doet. Het bewijs: nog voor de officiële optredens van start gingen, kwam ze regelmatig meezingen als we ergens speelden, gewoon om zich al beter te kunnen inwerken. De eerste maal was dat zelfs in De Hopper. Daar werd ze zowat voor de leeuwen geworpen. Toen ontdekte ze echt hoe jazzmuzikanten denken en handelen als ze live spelen. Bij ons gebeurt alles heel organisch. Wij zitten niet in een strak keurslijf zoals bij popmuziek. Dat vraagt een grote aanpassing van Geike. Van meet af aan heeft ze echter bewezen dat ze lef heeft en dat ze het aankan. Voor haar is het een mooie leerschool terwijl het natuurlijk klopt dat wij vruchten plukken van haar naambekendheid.

Was je vertrouwd met de muziek van Hooverphonic?

Totaal niet. Het toeval wil dat ik de eerste dag nadat we met Geike in de studio gezeten had-

den, een leerling van de academie moest begeleiden die een partituur meegebracht had van Hooverphonic. Ik kende het nummer niet maar vond het mooi. Dat was eigenlijk mijn eerste bewuste kennismaking met hun muziek. Ondertussen heb ik wel hun platen beluisterd, iets wat ik haast nooit doe.

Hoe blijf je dan op de hoogte? In je muziek zitten nochtans vele invloeden verdoken.

Er zijn een aantal platen waar ik veel van hou, vooral dan in het klassieke genre. Die beluister ik regelmatig. Voor het overige ben ik vooral bezig met mijn eigen ding en probeer dat zo goed mogelijk uit te bouwen. Ik weet van mezelf dat ik zeer beïnvloedbaar ben. De titeltrack *Radea* bijvoorbeeld is gecomponeerd de dag nadat ik *Streams* met **Diederik Wissels** aan het werk gehoord had tijdens Jazz in 't Park. Ik geef ook toe wie mij geïnspireerd heeft, zelfs al gebeurt dat geheel onbewust.

De naam Diederik Wissels is gevallen en dan is David Linx meestal niet ver weg. Hij is tevens gastzanger op Radea.

Toen de eerste cd van Jambangle net uit was, moest bassist Wouter Berlaen zijn eindexamen spelen aan het conservatorium. Hij deed dat met de hele groep erbij. David had dit gehoord en kwam daarna naar mij met de vraag om in de toekomst samen eens iets uit te werken. Ik heb er indertijd heel lang over nagedacht om dat te doen op de tweede plaat van Jambangle maar de muziek zat al zo vol dat ik het toen niet opportuun vond. Met *Radea* wist ik meteen dat het kon. Ik zou graag nog veel meer met hem samenwerken maar organisatorisch is dat problematisch want hij heeft natuurlijk een aantal prioriteiten.

Van wie zijn de teksten?

Die zijn van **Alain Pringels**, theaterschrijver en artistiek verantwoordelijke van toneelgroep De Appel in Den Haag. We leerden elkaar kennen via het multimedialproject *De Zotte Koning*. Op een dag ben ik het NTG in Gent binnengestapt met de vraag of ik iemand van de tekstschrijvers kon ontmoeten rond het idee over een bepaald schilderij dat ik wilde uitwerken. Alain was erbij toen ik mijn uitleg deed. Hij is het bewuste schilderij gaan bekijken en zag de samenwerking wel zitten. Nadien heb ik hem gevraagd gedichten te schrijven geïnspireerd op mijn muziek. Aan de hand daarvan zijn de uiteindelijke songteksten ontstaan. We zijn beiden zo tevreden over het resultaat dat we al aan een volgende cd denken. Mijn componeren is een continue zoektocht naar contacten met andere media. Daarom is het frustrerend dat ik als jazzmuzikant bestempeld word terwijl ik ook heel veel klassieke werken componeer.

Karel Van Marcke

(foto: © Jos Knaepen)

Karel Van Marcke:

“Mijn componeren is een continue zoektocht naar contacten met andere media.”

Daarnaast zou ik ook heel graag soundtracks schrijven. In *Radea* zitten niet toevallig heel wat filmische elementen verwerkt. Helaas geraak ik niet binnen in dat wereldje. De coconmentaliteit is zeer sterk. Nochtans zijn er mensen die achter mij staan maar ze durven blijkbaar geen risico nemen. Velen raden mij aan om eens een zuiver filmische plaat te maken. Daar geef ik echter niet aan toe. Jazz en fusion zijn mijn taal. Ik ga geen concessies maken om toch ooit eens filmmuziek te mogen schrijven. Ze moeten maar goed luisteren naar mijn muziek, het zit er allemaal in. Het probleem is dat er in de filmwereld veel mensen bewegen die niets van muziek kennen terwijl ze wel de beslissingen nemen. Ik wil niet schoppen naar andere com-

ponisten maar als ik bepaalde scores hoor, dan krijg ik daar een slecht gevoel bij.

Iemand met wie je veel contact hebt, o.a. via je werk voor 'Symfollies', is Michel Bisceglia.

Hij was mijn leraar en heeft mij zeker beïnvloed al durf ik ook te zeggen dat het wederzijds is. Voor mij is hij de grootste muzikant die ik ken, zeker hier in België. Ik kijk onwaarschijnlijk op naar hem. We hebben zowat dezelfde dromen en dezelfde visie. Bovenal hebben we een groot respect voor elkaar. De ervaring die ik opgedaan heb met *Symfollies* is onbeschrijflijk. Hij is voor mij echt een soort mentor. Zulke mensen heb je nodig om je ding te kunnen blijven doen.

